

Op 25 oktober 1955 trof de International Society for Human and Animal Mycology een gevoelig verlies, toen haar eminente voorzitter P. REDAELLI, een van de initiatiefnemers tot de oprichting der vereniging, te Forio d'Ischia overleed.

Pas drie jaar later, in september 1958, kon tijdens een bijeenkomst in Lissabon Prof. MACKINNON uit Montevideo als zijn opvolger worden gekozen.

Voor ieder land, dat in 1954 op de vergadering in Parijs was vertegenwoordigd, werd een contactpersoon aangewezen.

Als mededelingenblad verscheen een *Bulletin*, waarin behalve zakelijke mededelingen betreffende de vereniging ook wetenschappelijke bijdragen werden gepubliceerd. Van dit *Bulletin* zijn sedert maart 1956 reeds vier nummers verschenen. Als eigenlijk wetenschappelijk orgaan verscheen na lange jaren van voorbereiding in januari van dit jaar het eerste nummer van *Sabouraudia*. Dit tijdschrift zal, naar het bestuur hoopt, jaarlijks met 3 à 4 nummers uitkomen. De abonnementsprijs is vastgesteld op £ 4 of \$ 12,00 per band, elk bestaande uit 3-4 afleveringen. Elke aflevering afzonderlijk kost £ 1 of \$ 3,00. Abonnementen kunnen rechtstreeks worden opgegeven door middel van een internationale postwissel bij de uitgevers, E. & S. Livingstone Limited, 15-17 Teviot Place, Edinburgh 1, Gr. Britain.

Leden van de International Society for Human and Animal Mycology ontvangen behalve een nog niet nader vastgestelde korting op de abonnementsprijs verder nog de afleveringen van 1961 gratis.

Aangezien het voor een internationale vereniging altijd moeilijk is, vaak bijeen te komen, werden in enkele landen, zoals Frankrijk, Japan, Duitsland en Hongarije reeds afzonderlijke secties opgericht. Deze secties hebben tot doel een veelvuldiger contact tussen hun leden te onderhouden dan in internationaal verband mogelijk is. Ze voeren veelal ieder een autonoom bestaan, maar wekken hun leden toch wel op om ook zoveel mogelijk lid te worden van de internationale vereniging.

Het aantal leden van de internationale vereniging bedroeg in april 1959 reeds 242, verdeeld over 45 verschillende landen. De Verenigde Staten, Duitsland en Japan hebben de meeste leden, resp. 51, 34 en 30. België heeft er 11. Nederland komt helemaal achteraan met 4 leden.

Aangezien de vereniging tegenwoordig over een eigen tijdschrift beschikt, zal het aantal leden ongetwijfeld nog verder toenemen. Het aantal leden in Nederland kan echter zeker groter zijn dan het nu is.

Een ieder, die prijs stelt op een lidmaatschap van de International Society for Human and Animal Mycology wordt verzocht zich in verbinding te stellen met ondergetekende.

Baarn, 5 april 1961 Dr. G. A. DE VRIES,
Javalaan 20 Centraalbureau voor Schimmelcultures,
Afd. Medische Mycologie.

DE SCHRIJFWIJZE VAN MÉNIÈRE

Over de schrijfwijze van de naam Ménière heeft men veel gediscussieerd. De *Deutsche medizinische Wochenschrift* (3 februari 1961) brengt een antwoord op een desbetreffende ingekomen vraag „Wie schrijft men den Namen MÉNIÈRE?“. Het antwoord is gegeven door Prof. Dr. G. TAUBMANN (Frankfurt/M.) en luidt als volgt:

„Die Frage, wie der Name dieses französischen Otologen zu schreiben ist, kann eindeutig beantwortet werden: PROSPER MÉNIÈRE, 1799-1862, geboren zu Angers. Ein interessanter Mann, sehr belesen und sehr viel schreibend. Er muss als ärztlicher Leiter der Kaiserlichen Taubstummen-

anstalt viel Zeit gehabt haben. Er hat, ausser über medizinische Themen, über Kulturgeschichtliches und über lateinische Klassiker geschrieben. So einen Cicéron Médecin, in dem jedes halbwegs medizinisch deutbare Wort bei Cicero registriert wird. Die beschreibung des Krankheitsbildes, dem er den Namen gegeben hat, ist erst ein Jahr vor seinem Tode veröffentlicht. Er ist interessant, dass er hier die Menièresche Erkrankung erstmalig in das Innenohr verlegt, während man bis dahin eine Sonderform des apoplektischen Insults angenommen hatte. Wer übrigens den Namen, wie es oft vorkommt, mit zwei akzenten schreibt, kann mildere Umstände anführen: in dem Jahrgang 1861 der *Gazette médicale de Paris*, die er regelmässig mit einer Art medizinisch-kulturellem Feuilleton versorgte, hat ihn sein eigener Setzer zweimal falsch geschrieben“.

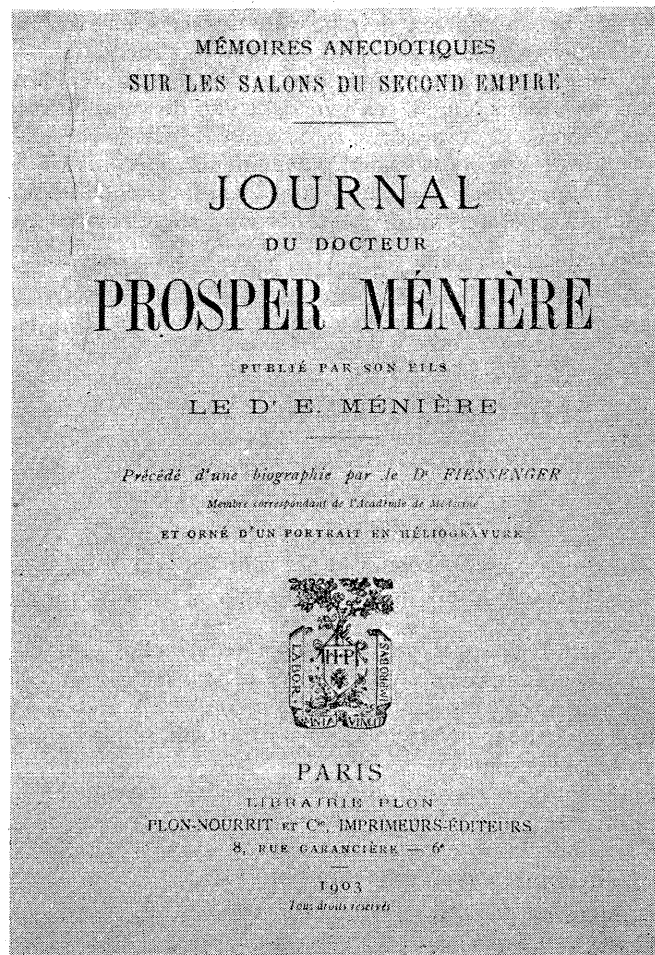
Wanneer ook U door Prof. TAUBMANN overtuigd bent, zullen wij voortaan de schrijfwijze MÉNIÈRE gebruiken.

Literatuur: Dtsch. med. Wschr. (1961) **86**, 227.

Amsterdam, 10 februari 1961 N.V. Amsterdamsche
Chiniefabriek, Afde-
ling Documentatie

De Redactie heeft het bovenstaande voorgelegd aan Prof. Dr. L. B. W. JONGKEES te Amsterdam, die het volgende antwoord gaf:

Over de schrijfwijze van de naam PROSPER MÉNIÈRE is blijkbaar nog steeds discussie mogelijk en het is mijn overtuiging dat de vraag naar de schrijfwijze niet „eindeutig“ beantwoord kan worden. In de artikelen van PROSPER MÉNIÈRE vindt men zowel de schrijfwijze met één (MÉNIÈRE) als die met twee accenten (MÉNIÈRE).

In *Le Journal du Dr. Prosper Ménière*, uitgegeven door zijn zoon in 1903, wordt steeds de naam met twee accenten gedrukt (zie figuur). Aangezien in de vorige eeuw vrijheden bij het schrijven van eigennamen veel meer voorkwamen dan tegenwoordig en men vaak niet zeggen kan hoe toen een naam geschreven moest worden, lijkt het mij juist, die schrijfwijze te aanvaarden, die door de vader niet verworpen en door de zoon als enig juiste aanvaard is, d.w.z. MÉNIÈRE.

Amsterdam, 9 maart 1961

L. B. W. JONGKEES

BESTRIJDING VAN TETANUS

In afwijking van hetgeen collega GROND meedeelt (1961), merk ik op, dat bij mijn onderzoek over tetanus in Nederland over de jaren 1935-1947 alleen is uitgegaan van de aan deze ziekte overledenen. Afgezien van geslacht en leeftijd van de patiënten en aard en lokalisatie van de porte d'entrée, kon de letaliteit hier te lande destijds geraamd worden op 55 pct. Inderdaad waren onder de slachtoffers geen mijnwerkers, desondanks week de mortaliteit in de mijnstreek vrijwel niet af van het landgemiddelde. Onder de niet tot de mijnwerkers behorende inwoners van de mijnstreek zijn tijdens de waarnemingsperiode elf aan tetanus overleden (geen geval van naveltetanus). Deze bevinding is niet in tegenspraak met de waarde van de door de mijnarts VERAART toegepaste profylaxe.

Literatuur: GROND, J. TH. H. (1961) *Ned. T. Geneesk.* **105**, 507.

Utrecht, 11 maart 1961

G. D. HEMMES

Ongetwijfeld stelt collega HEMMES terecht, dat zijn publikatie alleen over de mortaliteit, en niet over de morbiditeit aan tetanus handelt. Daar de behandeling van verwondingen in de mijn voor verreweg de meeste mijnwerkers niet geschiedt op de wijze door collega VERAART aangegeven, blijven de mortaliteitscijfers een indruk van de morbiditeit weerspiegelen. Ook in andere door mij genoemde publikaties wordt nergens de groep mijnwerkers apart genoemd, terwijl dit voor andere beroepen wel wordt gedaan.

Ik meen derhalve, dat de correctie van collega HEMMES aan de waarde van mijn betoog niets afdoet.

Deventer, 15 april 1961

J. TH. H. GROND

NARCOSE, OPERATIE EN HUISARTS

In het antwoord van collega BAX op de vraag van collega VAN DER STOEL (1961) wordt hetzelfde gezegd als in de vraag; het antwoord blijft echter uit. Collega BAX zegt nl., dat „huisartsen niet aan onze stafbesprekingen deelnemen”.

Daar gaat het nl. juist om! Zou het niet nuttig zijn (waarbij ik wijs op het artikel „Onderling contact” in *Medisch Contact* (1961)), althans de betrokken huisarts voor een dergelijke stafbespreking uit te nodigen? Zo'n bespreking wordt immers meestal gehouden naar aanleiding van een bepaalde patiënt, die ongetwijfeld een huisarts heeft.

Literatuur: Nuttige Notities No. 22 (1961) *Ned. T. Geneesk.* **105**, 372. — BAX, H. R. (1961) Narcose, operatie en huisarts. *Ned. Geneesk.* **105**, 555. — Onderling contact (1961) *Med. Contact (Amst.)* **16**, 159. — STOEL, M. VAN DER (1961) Narcose, operatie en huisarts. *Ned. T. Geneesk.* **105**, 555.

Eindhoven, 20 maart 1961

J. M. J. VAN DER POL

Onze stafvergaderingen dragen een wisselend karakter. Wij beginnen principieel met een bespreking van de overledenen. Hierop volgt een demonstratie van de door operatie en obductie verkregen preparaten, meestal in vergelijking met de gegevens van het röntgenonderzoek. Vervolgens krijgt ieder

staflid de gelegenheid om datgene naar voren te brengen wat hem op dat ogenblik bezighoudt. Dit zijn de zieken, waarbij hijzelf of een ander in diagnostiek of therapie niet gelukkig is geweest; een enkele maal ook zijn het zieken, waarbij juist een opmerkelijk succes werd geboekt. En tenslotte zijn daar de ziektegevallen, waar de behandelende arts zich voor zodanige moeilijkheden geplaatst ziet, dat hij de visie of zelfs de raad van anderen wil inwinnen.

Een programma als dit kan slechts vrucht dragen, wanneer aan één voorwaarde is voldaan: de stafleden moeten weten een meevolend en welwillend gehoor te hebben en — op grond hiervan — bereid zijn zich open uit te spreken. Anders gezegd: een stafbespreking dient — naar onze mening — voor alles een besloten karakter te dragen.

Ik ben het met collega VAN DER POL eens, dat de aanwezigheid van huisartsen voor hen — en ook voor ons — zeer nuttig zou zijn. Herhaaldelijk hebben wij deze mogelijkheid dan ook overwogen. Het resultaat was negatief en zal dit ook wel blijven. Te zeer zijn wij op de „intimiteit” gesteld en streven wij derhalve naar een niet al te grote groep van personen, die elkaar goed kennen.

Natuurlijk is een uitwisseling van gedachten tussen specialist en huisarts dringend gewenst. Hiervoor organiseren wij onze klinische demonstraties en menig ziektegeval wordt daar in dezelfde geest opnieuw besproken. Verder hebben ook onze „Nuttige Notities” — ik wil dit nog eens herhalen — eenzelfde doel.

Naar aanleiding van Nuttige Notitie No. 22 hebben nu twee huisartsen naar de pen gegrepen. Dit hebben wij gewaardeerd; maar geen van beiden heeft ons medegedeeld, wat een huisarts nu van „het nuchter bestellen” vindt. En daar gaat het eigenlijk om!

Arnhem, 10 april 1961

H. R. BAX

L. SCHALM

BERICHTEN

BUITENLAND

Wereldberichten

Preventie van ongevallen. — De zogenaamde „World Health Day” van de Wereld Gezondheidsorganisatie is ditmaal gewijd aan het voorkómen van ongevallen. In zijn „message” verklaart de directeur-generaal: „Accidents are not chance events, they do not just happen. Everyone of them is the outcome of a chain of causes and most of them can be prevented”. Dr. CANDAU zal het wel minder naïef bedoelen dan het klinkt (*WHO, Press*, 27 maart).

Australië

Geneeskundige voorziening met vliegtuigen. — In 1928 werd op initiatief van een predikant de organisatie tot stand gebracht die men thans de „Royal Flying Doctor Service of Australia” noemt. In het oprichtingsjaar maakte men 50 vluchten en gaf men aan 255 patiënten hulp. De dienst groeide snel; in 1960 waren er 16 bases, beschikte men over 16 vliegtuigen, vloog over een half miljoen mijlen en bezocht 30.000 patiënten, van wie er 1300 naar een ziekenhuis werden overgebracht. Bovendien werden er 12000 adviezen per radio gegeven (*Brit. med. J.*, 25 maart, bl. 897).

Duitsland

Pokken in Beieren. — De dagbladers brengt het bericht dat zich in maart en april te Ansbach pokken heeft voorgedaan bij een uit India teruggekeerde man en twee personen in zijn omgeving. Er zijn strenge quarantainemaatregelen genomen ten aanzien van artsen, verpleegsters en anderen, en er wordt op grote schaal ingeënt. De ramp te